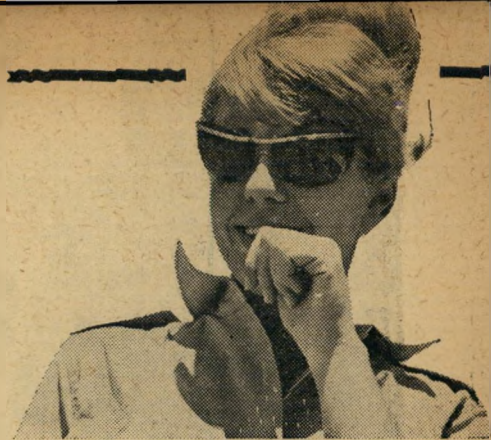

נערת יוני

ונדהמתי מזה שנשארתי אותו הדבר. חוץ מזה, אינני יכולה להסתכל עליו כמשהו שאני כותבת. זה נראה לי סתם, כמשהו שמישהו אחר כתב.

"יחסית לסופרת צעירה הלך הספר הי ראשון די טוב, למרות שלא הרוחחתי עליו כמעט כלום. כעת, כשאני חושבת שילדה בת 18 הולכת ומוציאה ספר, זה נראה לי קצת כחציפה. אני מבינה את המבקרים שכתבו, איך יש לי האימץ והעזו להוציא ספר שהוא בוסר. אז התרעמתי על מה שכתבו עלי, אבל כיום אני מבינה את זה. מאז היתה ילדה בגן גדמה היה שנכפה על הורה להיות מבוגרת מכפי גילה. היא החלה לבקר בבית-ספר שנה מוקדם יותר מאשר שאר הילדים. בגיל זה הפרש של שנה הוא פער עצום. לגבי הילדה השמנה מנה וזהיבת השיער היה זה מאמץ גדול להיגדר אחרי חברת הילדים המבוגרים מנה, להתחיל לעסוק בלימודים שעה ש נפשה יצאה עדיין למשחקי גן-הילדים. זו היתה שטות נוראה." נזכרת היום הורה בכניסתה המוקדמת לבית-הספר. "זה היה משבר נפשי קשה מאוד, ואני זוכרת זאת היטב עד היום."

בבית-הספר, בכיתה, היתה נוהגת לחלוץ את נעליה הגבוהות וללכת יחפה. בשום אופן לא יכלה להתרכז בלימודים. זה גרם גם לכך שבעוד שבבית היתה ילדה עירינית, שובבה, כמעט פראית, הופיעה בחברה ש בחוץ כילדה ביישנית, סגורה ומאופקת.

הדרה וינקור

אבל המישהו בפנים, הכותב לה את ה ספרים, אינו נותן מנוח. הוא התחיל לה ציק לה כבר בכיתה ג', כשהיתה כותבת חיבורים, וכולם אמרו שהיא כותבת כמו מבוגרת. בכיתה ה' כבר כתבה חיבור על הנושא: האם והמורה בכתה בכיתה כאשר קראה איתו. בכיתה ח' זכתה בפרס דיזונגוף על חבור אודות ראשית תלאביב. אחרי זה כבר לא היה ספק שהמישהו בפנים החי ליט שהיא תהיה סופרת.

"בסתור ליבני, מתודה הסופרת הצעירה, "הלמתי מפעם לפעם שאכתוב ספר. חשבתי שאם אוציא ספר לאור יצמחו לי קרניים, אהיה אדם אחר. אז הוצאתי ספר אחד,

מבוגר ממנה, כתבה הדרה אחרי שלושה חודשי שרות כדיילת בתערוכת יובל תל-אביב. ברור ששנתיים של שרות בחיל האוויר לא יכלו לחלוף דרכה, מבלי ש יונצחו אף הם. היא נפלה לחיל-האוויר מ מבלי שהיתה מוכנה לכך בכלל, ומבלי ש ידעה קודם לכן אפילו איך בדיוק נראה מטוס.

כשהתגייסתי חשבתי שזה הסוף. הטירו נות היתה נוראה. בכיתי שלוש פעמים בי יום. הייתי מאוד מפונקת, ורגילה שיעשו הכל בשבילי. לנקות רובה, לסדר מיטה, כוס בגדים — זו היתה עבודי טרגדיה. הרגשתי כמו במחנה ריכוז. אבל כשהתגייסתי לחיל-האוויר, השתנה הכל בבתי אחת.

אחרי שלושה חודשים הוצבה הדרה לתפיד אחראי בחייל. היה עליה לעבוד בי עיתים בלילות, אשר איתם העבירה בי חברת טייסים, ששמחו לפתות לפניה את ליבם. זה היה מספיק כדי שייחלד ספר חדש.

אבל הדרה עדיין לא נתנה לו לצאת לאוויר העולם. תוך כדי כתיבת הדפים הי ראשונים, החליטה שתקרא כל מה שכתבו אי פעם על חיל-האוויר. "זיל ורן יכול לכתב מהדמיון, אני לא." מה שהתברר לה היה, שמישהו לא בסדר עם מה שכתבו עד כה. כולם כתבו על טייסים בחור טיי סים, אבל שכחו שמאחורי המדים ומעבר לגאות המקצוע מצויים בני-אדם.

"תוך זמן קצר התמצאתי כבר בכל ה מונחים של הטייס, מספרת הדרה, שרק לפני ארבעה חודשים השתחררה משירותה הצבאי. "הייתי מסוגלת לדבר כמו שמדבר טייס. התחלתי להיכנס לעור שלהם, ולנסות להבין למה הם מתנהגים בצורה מיוחדת. לא היתה לי עלילה ברורה. החלטתי שה עליה תבוא תוך כדי כתיבה. אחרי רבע ספר תפשת את המיבנה, וידעתי כבר מה יהיה עד לסוף.

"אנשים שלא יודעים מה זה טייסי-קרב, חושבים שהם אלילים. לגביהם אדם שטס נעלה מאדם הנוסע על הכביש. מבחינה מסויימת זה באמת ככה. הם אנשי מקצוע מצויינים, ולא לחינם קורא להם עור ויצי מן נמרים. אבל כשמסתכלים על כל טייס בחור אדם, הוא לא כל כך אליל. הוא בשרי ודם, עם תסביכים ורגשות, וזה מה ש רציתי להגיד."

כתיבת הספר נמשכה שנתיים. היא היתה כותבת על משמרתה בלילות ובחופשה בבית. לעיתים היתה יושבת שעות ארוכות על כתיבת פרק אחד. אבל "אני לא חושבת שלכתוב זו עבודה קשה. זה ממש תענוג, כמעט משחק, שעשוע הנובע מתוך העט."

הנמרים חרקו שן

יצירת בחולין
את הרומן הראשון שלה, מקום מיפגש לגורי-לוח. היא ניראת בתמונה ליד מכונת הדפוס.

עוד פנים חדשות במראה

בלונדית ויפה, הכותבת ספרים, אינה חושבת להתחרות ביעל דיין או יעל גלבע. הדרה, נכדה למשפחת ראשוני תלאביב, כותבת. מפני שאני מוכרחה.

היא התקשתה להתחבר עם ילדים מסביבתה, שהיו מבוגרים ממנה, ומעולם לא היו לה חבר או חברה קרובים, שאפשר היה לכנותם ידידים-שלי-ממש.

במשך שנה ניסתה להצליח בחברה ו לרכוש ידידים במסגרת תנועת-נוער, ה צופים. עוד לפני שהספיקה להבין לשם מה היא נמצאת שם — מצאה את עצמה בחוץ.

זה הביא אותה להתבודדות. היא החלה לנסות למצוא קשר עם העולם על-ידי ציור. היתה יושבת ימציירת בלי סוף על כל מה שרק נתנו לה. לבסוף היו הוריה נאלצים להקצות לה את דלת המטבח כדי שתוכל להוציא עליה את כל מרצה ולקש קש עליה כאוות נפשה.

התמסרותה לציור, אותה הפכה למקצוע עיות שעה שביקרה במשך שנים במכון לציור על שם אבני, הפריעה ללימודיה התיכוניים. בשמינית של גימנסיה גאולה, לפני בח נות הבגרות, היתה נאלצת לנטוש את ספסל הלימודים מפני שמעולם לא הצליחה ליחה לתפוס מה נעשה במקצועות הריאי-ליים. עשרות מורים פרטיים לא עזרו לה להתגבר על קושי זה.

שעשוע הנובע מתוך העמ
את הספר הראשון, אודות דילת בתערוכה המתאהבת בגבר נשוי ו

ונכתוב
הדרה כותבת את הדפים האחרונים של הרומן החדש שלה, רקיע כפוי טובה, אשר עורר את זעמם של כמה מאנשי החייל שקראוהו.